

mans, upp, út, åter, se Bortkalla, Framkalla.
 Sec. — 2) a) Benämna. *K. någon vid namn,*
 tilltala honom med utsägande af dess namn. *Huru
 k-s han? Han k-s Gustaf efter fadren. Huru
 k-s denna ört, detta djur? K. någon sin vän.*
 — *Syn.* Benämna, Namngifva. — b) Gifva namn.
Han blef i dopet k-d Gustaf. — *K-d,* part.
 pass. *Komma, som vore man k.,* just i rätten
 tid, väl till pass. *Så k.,* som så kallas; äfv.
 förrent, föregifven, t. ex.: a) *En så k. kofot;*
 b) *Denne så k-e grefve.*

KALLANDE, n. 4. 1) Handlingen, hvarige-
 nom någon kallas. Jfr. *Kalla, 1.* — 2) Benäm-
 nande.

KALLBIT, källbit, m. 2. Ett slags stamp,
 som begagnas att afskrota stäng- eller tackjern i
 kallt tillstånd.

KALLBLODIG, a. 2. 1) Som har kall blod.
Fiskar äro k-a djur. — 2) (fig.) Lugn till sin-
 nes; som icke är, icke lätteligen blir upprörd.
*Han var vid tillfället mycket k. En k. men-
 niska.* — *Syn.* Se *Lugn,* adj.

KALLBLODIGHET, f. 3. (fig.) Lugnt sinne-
 lag; lugn sinnesförfattning. — *Syn.* Se *Lugn,* n.

KALLBRAND, m. sing. (med.) Sjukdomstill-
 stånd, då i någon af de mjukare kroppsdelarna
 vätskornas lopp afstannat, så att förruttelse och
 fullkomlig känslolöshet inträder.

KALLBRÄCKA, f. sing. Egenskapen att vara
 kallbräckt.

KALLBRÄCKT, a. 4. Så kallas stångjern, då
 det vid luftens vanliga temperatur är sprödt, så
 att det ej låter böja eller hamra sig, utan att
 bresta.

KALLBÄNK, m. 2. (trädgårdsk.) Drifbänk, hvari
 ingen egentlig strö gödsel nyttjas, utan blott så
 mycket gödsel eller mylla, som behöfs för frukt-
 barheten, utan afseende på värmen.

KALLELSE, f. 3. 1) Omständigheten, att nå-
 gon kallas eller blifvit kallad. Se *Kalla, 1.* *Åt-
 lyda, efterkomma, hörsamma k.* *Inställa sig
 på första k. K. för rätta. K. till vittne. Få
 k. till ett pastorat,* blifva kallad till pastor i en
 församling. — 2) Se *Kall, 1.* *Gör din k. med
 flit,* var mån om att uppfylla din pligt. — 3) a)
 Böjelse, håg, lust. *Inre k. Hufva k. till något.*
Det känner jag ingen k. till. — b) Naturligt
 anlag. *Han har ingen k. att bli prest.* — 4)
 (teol.) *K-n,* den Hel. Andes nådeverk, i hvilket
 han genom Evangelium inbjuder den syndiga men-
 niskan till delaktighet af nåden i Christo.

KALLFÖRSILFRING, f. 2. Försilfring, som
 ej sker i eld.

KALLGRÄS, n. 3. (bot.) Se *Mjölkpungar.*

KALLHAMRA, v. a. 1. Hamra en metall i
 kallt tillstånd. — *Kallhamrande,* n. 4. o.
Kallhamring, f. 2.

KALLIGRAF, --äf, m. 3. Skönskrifvare.
 [Calligraph.]

KALLIGRAFI, f. 3. (från grek.) Skönskrif-
 ning. [Calligraphi.]

KALLJORD, f. sing. (trädgårdssk.) Jord, som
 blifvit gödslad endast på vanligt sätt, d. v. s. ej
 för drifväxter.

KALLKÖK, n. 3. Förråd af kallmat.

KALLMAT, källmat, m. sing. Kall mat, vare
 sig kokt eller okokt.

KALLMEJSEL, m. 2. pl. — *mejslar.* Se
Mejsel.

KALLMUR, källmúr, m. 2. Mur, uppförd
 utan mellanslaget murbruk emellan stenarna.

KALLMURA, v. a. 4. Mura utan mellan-

slående af murbruk emellan stenarna. — *Kall-
 murning,* f. 2.

KALLNA, v. n. 1. 1) Blifva kall. *Maten
 har k-t.* — 2) (fig.) Minskas, aftaga. *Deras vän-
 skap börjar k.* — *Syn.* Se *Minskas.* — *Kall-
 nande,* n. 4.

KALLPISS, m. sing. Se *Stranguri.*

KALLPRESSA, v. a. 1. Pressa någonting,
 utan föregående uppvärmning. — *Kallpress-
 ning,* f. 2.

KALLROSTA, v. a. 1. (bergsbr.) Rosta malm
 i öppna luften, uti särskilt murade rostgropar, vid
 låg värmeegrad. — *Kallrostning,* f. 2.

KALLRUM, källrumm, n. 3. 1) Rum utan
 eldstad. — 2) Rum i ett orangeri, der tempera-
 turen hålles låg, icke öfver 12 grader.

KALLSINNIG, a. 2. 1) Vid lugn sinnesför-
 fattning. *En sådan förolämpning hade kunnat
 reta hvem som helst till vrede, men han för-
 blef k.* — *Syn.* Se *Lugn.* — 2) Utan deltagande,
 utan välvilja, vänlighet. *Jag hade väntat mera
 deltagande af honom för saken; men han är
 helt k. Visa sig k. emot någon.* — *Syn.* Kall,
 Likgiltig, Liknöjd.

KALLSINNIGHET, f. 3. 1) Lugn sinnesför-
 fattning. *Oaktadt denna hotande fara, bibe-
 höll han hela sin k.* — *Syn.* Se *Lugn.* — 2)
 Brist på deltagande, på vänlighet, välvilja. *Han
 svarade med mycken k. Den k., hvarmed man
 emottog honom.* — *Syn.* Köld, Likgiltighet, Lik-
 nöjdhet.

KALLSINNIGT, adv. Med kallsinnighet, på
 ett kallsinnigt sätt. *K. se faran i ögonen.*
Svara helt k. K. bemöta någon. — *Syn.* a)
 Lugnt, Kallblodigt. — b) Med köld, Med likgil-
 tighet.

KALLSKÅL, f. sing. Kall supamat, bestående
 af vin eller dricka, med socker eller sirap, citron
 och rifvet muskott.

KALLSVETT, m. sing. Svettning, hvarunder
 erfares en känsla af köld i kroppen.

KALLSVULST, m. 3. Se *Vattensvulst.*

KALLT, adv. 1) På ett sätt, att man erfar
 en känsla af köld. *Det blåser k.* — 2) (fig.) a)
 Med lugn. *Han såg faran k. i ögonen. Taga
 saken k.* — *Syn.* Se *Lugnt.* — b) Utan delta-
 gande, utan vänlighet. *K. emottaga någon. K.
 höftig.*

KALMINK, kallmínck, n. sing. En sort
 figureradt ylletyg.

KALMUCK, kallmúck, n. sing. 1) En sort
 klädeslikt ylletyg. — 2) En sort pelsoder.

KALMUS, kallmuss, m. sing. Vattenväxt med
 små gula blommor på ett cylindriskt blomax.
Acorus Calamus. — *Ss. K-rot.*

KALOMEL, kálámáll, m. sing. Qvicksilfver-
 chlorur, som användes i medicin och till flere-
 handa behof. [Cal.—]

KALOMNI, kalámmni', f. 3. (lat. *Calumnia*)
 Smädelse. [Cal.—]

KALOPS, kalápps, m. 3. (t. *Klopps*) Tunna
 köttskifvor, mörbultade och kokade i sin sås.

KALORIFER, kalárifär, m. 3. (fr. *Calorifère*)
 Värminningsapparat. [Cal.—]

KALORIMETER, kalárimét'r, m. 2. pl. —
metrar. (fys.) Instrument, som nyttjas att be-
 stämma kroppars egentliga värme, efter den quan-
 titet is, de förmå att smälta. [Cal.—]

KALOTT, kalátt, m. 3. (fr. *Calotte*) 1) (ur-
 sprungl.) Ett slags hufva af jern att bevara huf-
 vudet för sabelhugg. — 2) Betäckning af läder
 för skalliga hufvuden.